

Maade, og de kan maaske give Vejledninger, som et Flertal eller mange indenfor Menighederne ikke synes om, men det sker der vel ikke nogen større Skade ved. Og jeg ser ikke, i hvilken Henseende de Biskopper, der i Fremtiden maatte blive indstillet ved Afstemning, skulde skille sig fra de nuværende Bisper. De nuværende Bisper har jo ogsaa i deres Bispedømmer Menigheder, som ikke er fuldt ud enige med dem. Jeg ved ikke af, at der sker eller kan ske nogen Skade derved.

Dernæst siger det ærede Medlem, at dette Forslag om Afstemning i Anledning af Udnævnelse af Bisper viser, at Forholdene nu er modne til, at Folkekirken kan skilles fra Staten. Deri har det ærede Medlem efter mit Skøn ikke Ret. Jeg tror, jeg ser ret fordomsfrit paa det ærede Medlems kirkelige Stilling, og jeg tror nok, den Tid kan komme, da Folkekirken maa kræve sig skilt fra Staten. Jeg vil ønske, at det danske Folk da maa have Repræsentanter herinde, som vil stille sig velvilligt overfor dette Ønske; jeg vil ikke med Rædsel se hen til, om det ærede Medlem skulde sidde her til den Tid, men jeg tror ikke, han vil leve saa længe, for jeg tror, det vil vare en rum Tid, inden Folkekirken fremkommer med dette Ønske. Det danske Folk har nemlig gennem sin Lovgivningsmagt stillet sig baade forstaaende og velvilligt overfor Folkekirken gennem Tiderne og vil sikkert i lang Tid gøre det samme. Og derfor tror jeg ikke, at den nævnte Begivenhed staar saa lige for Døren. Hertil kræves sikkert ogsaa en Grundlovsforandring; men naturligvis, er man enig om Sagen, bliver man ogsaa nok enig om en Grundlovsforandring, skønt det er en besværlig Vej at gaa. (*H. P. Hansen* [Randers Amt]: Den blev lavet besværlig!). Ja, jeg maa ikke svare paa Afbrydelser, og jeg hørte den for øvrigt heller ikke.

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke afbryde.

Kirkeministeren (*J. C. Christensen*): Men da jeg ser saaledes paa det, kan jeg heller ikke tage imod den Opfordring, der er stillet til Regeringen — det vil vel sige til vedkommende Minister — om at nedsætte et kirkelig-politisk Udvalg til at drøfte Forholdet mellem Stat og Kirke og til eventuelt at udarbejde Forslag om Kirkens Adskillelse fra Staten. Og naar jeg ikke kan det, maa jeg tilraade det høje Ting at stemme imod den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Ordføreren (*Moltzen*): Saa vidt jeg har forstaaet, er det, der er til Forhandling i Øjeblikket, det socialdemokratiske Forslag om Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen og ikke Ændringsforslagene til selve Lovforslaget, som vi skal behandle bagefter. Jeg skal derfor holde mig til Paastanden paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Men da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg baade i Gaar og i Dag har haft saa stærkt med Venstres kirkelige og moralske Forhold at gøre, kan jeg dog ikke helt tie stille til dette. I Gaar mente det ærede Medlem at have Ret til at udslynge Ordet „Hyklere“ efter Venstre, og i Dag var han ogsaa stærkt optaget af vor Stilling overfor gamle Programmer og af Nutidens Alliancer med det klerikale Parti. Jeg tror nu, man staar sig bedre ved at se paa Brøst og Daarligdom i ens eget Parti end altid opholde sig ved det, der er af Skavanker hos Modpartiet. Gennem mange Aar har jeg holdt et Blad, som hedder „Socialisten“, et Blad, jeg den Gang, da Landstingsmand Steincke var Redaktør af det, læste som et af de interessanteste Blade, jeg holdt, og jeg er kommet til at tænke paa nogle Artikler der, som jeg i Anledning af det ærede Medlems Angreb paa Venstre ikke kan undlade at fremdrage som et Svar paa dette Angreb overfor det ærede Medlem, der er Redaktør af „Social-Demokraten“, og da det vil tage kortere Tid at læse et Stykke op af en af disse Artikler end at referere det, vil jeg bede den højtærede Formand om Lov dertil.

Der staar i et af Numrene af dette Blad følgende: „Men noget ganske andet er det at angribe eller haane den religiøse Følelse som saadan eller at gaa ud fra, at Religionsdyrkere, derunder Præster, enten maa være Idioter eller Hyklere, der blot af Magtstræb eller andre nedrige Grunde bekender sig til en vis Religion. Naar „Social-Demokraten“ f. Eks. i Anledning af en Præsteskandale skriver: „Om et Par Dage staar Landets 1 200 statslønnede Religionsforkyndere og prædiker om den ubesmittede Undfangelse, som de ikke tror paa. Den Historie er slem nok. Være er det, om Tilhørerne lige til selve Juleaften skal mindes om, at Præsterne i alt Fald ikke selv er ubesmittede“ — saa er slige Udgydelser ikke frisindede, men sjælsraa.

Af samme Skuffe er følgende: „Der kan være saa meget, som gør en Helvedeshund (ved et sligt Fantasydyr tænkes paa en indremissionsk Præst) forbitret paa et stakkels Faar (tobenet), og naar saa Faaret